

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: N. S. N., narozený „X“, st. příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2018, č. j. KRPU-237794-27/ČJ-2018-040022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

1. Žalobce se žalobou ve znění doplnění žaloby podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2018, č. j. KRPU-237794-27/ČJ-2018-040022, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění doplnění žaloby uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil využitelnost zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalovaného považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaný principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci. Žalovaný nedostatečně zhodnotil, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu několika hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Při hodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat znovu do Spolkové republiky Německo žalovaný vycházel z jeho ilegální cesty přes Českou republiku, avšak nedostatečně zhodnotil, že žalobce po svém zajištění českou policií zásadně změnil svůj přístup, nevyjádřil úmysl nespolupracovat s českými orgány a nijak nerozporoval své porušení pravidel pobytu v schengenském prostoru, jakož i možnost vrátit se do Vietnamu. Žalobce zdůraznil, že jeho nelegální jednání nedosahuje tak zásadní intenzity i s ohledem na to, že na území Rumunska přicestoval zcela legálně a jeho protiprávní jednání následovalo až poté, co mu byl vzat jeho cestovní pas jeho zaměstnavatelem v Rumunsku. Žalovaný nedostál své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalovaného, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Žalobce rovněž uvedl, že s ohledem na zahájení řízení o správním vyhoštění, kdy došlo ke změně jeho právního postavení a zanesení jeho identity do databází orgánů schengenského prostoru, změnil svůj názor a nadále nemá zájem nelegálně pobývat na území schengenského prostoru. Dále zdůraznil, že přestože aktuálně nemá dostatečnou hotovost ke složení finanční záruky, je možné očekávat, že pokud byl schopný zorganizovat složitou cestu z Vietnamu do České republiky, dokáže si obstarat i prostředky pro pobyt v České republice a složení záruky.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval předcházející správní řízení a navrhl žalobu zamítnout. Poukázal na skutečnost, že žalobce si byl své nelegální cesty v rámci schengenského prostoru vědom, neboť uvedl, že ví, že potřebuje cestovní doklad a vízum, o čemž svědčí rovněž i skutečnost, že z Vietnamu do Rumunska vycestoval letecky s platným cestovním dokladem a pracovním vízem pro Rumunsko. V Rumunsku pracoval pouze 5 dní a následně pokračoval v nelegální cestě do Spolkové republiky Německo. Cestoval v dodávkovém vozidle v úkrytu prostřednictvím převaděčů. Žalobce nemá žádné finanční

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

prostředky, aby si zajistil stravu, ubytování a doklady pro vycestování. Cestovní doklad má jeho zaměstnavatel v Rumunsku, kterého ovšem žalobce nezná, neboť neví, pro koho pracoval. Žalovaný konstatoval, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nebylo možné, neboť by tím byl ohrožen výkon správního vyhoštění, neboť je zcela zřejmé, že cílem jeho cesty je Spolková republika Německo. Ochota a schopnost respektovat případně uložené zvláštní opatření za účelem vycestování byla dle žalovaného v případě žalobce podstatně snížena, což dokládá neochota žalobce spolupracovat se žalovaným, kdy cestoval z Rumunska bez cestovního dokladu a víza, nepodrobil se kontrole na vnější schengenské hranici, kterou přešel lesem a dále cestoval za pomoci převaděče v úkrytu, neuvedl důvod ani cíl své cesty ani dobu, kterou chtěl ve Spolkové republice Německo strávit. Tím dal žalobce dle žalovaného jednoznačně najevo, že hodlá nerespektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU, natož respektovat povinnost uloženou případně zvláštním opatřením. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, nemá žádnou možnost ubytování v České republice a nedisponuje žádnými finančními prostředky, dospěl žalovaný k závěru, že není možné uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaný konstatoval, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nebylo možné, neboť by tím byl ohrožen výkon správního vyhoštění, bylo by to neúčelné a ohrožovalo by to soukromý život žalobce, jelikož ten by byl ponechán bez finančních prostředků. Žalovaný zdůraznil, že z dosavadního jednání žalobce vyplývá, že v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by velice pravděpodobně došlo k opětovnému pokusu žalovaného vstoupit nelegálně do Spolkové republiky Německo, kde by se ukrýval a nerespektoval by tedy povinnosti stanovené ve zvláštním opatření. Tvrzení žalobce, že nelze očekávat, že by si nedokázal obstarat potřebné finanční prostředky, se jeví dle žalovaného jako zcela účelové. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobci není vytýkán pouze nelegální pobyt na území České republiky v řádu hodin, ale neoprávněný vstup a pobyt v několika státech EU, tedy přinejmenším Slovensku, České republice a Spolkové republice Německo, že se žalobce záměrně vyhnul hraniční kontrole na vnější schengenské hranici a schengenské hranice i hranice jednotlivých stát EU překročil v úkrytu. Žalovaný rovněž rozporoval, že by rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, byl aplikovatelný na dotčený případ, jak tvrdil žalobce.

Správní spis

5. Ze správního spisu a zejména z protokolu o výsledku žalobce ze dne 7. 12. 2018 vyplývá, že jeho úmyslem bylo dostat se ilegálně do Spolkové republiky Německo. Letecky vycestoval do Rumunska s platným pracovním vízem a s cestovním dokladem. Dále uvedl, že do schengenského prostoru vstoupil bez platného cestovního dokladu a víza, ačkoli si byl vědom, že ke vstupu je potřebuje. Žalobce ve výsledku uvedl, že cílem jeho cesty je Spolková republika Německo. Žalobce neuvedl důvod, proč cestoval do Spolkové republiky Německo, ani dobu, po kterou se tam chtěl zdržovat. V tomtéž výsledku následně uvedl, že do schengenského prostoru vyjel na výlet a vlastně ani neví, kam jel. Uvedl dále, že na Českou republiku nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že nemá kromě 50 Euro finanční prostředky, aby si zde zajistil ubytování, nikoho zde nezná a nesdílí společnou domácnost s žádným občanem Evropské unie a není nikdo, kdo by mu mohl na území České republiky poskytnout prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl dle § 75 odst. 1 s. ř. s. v době rozhodování žalovaného, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
11. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*
12. Při svých úvahách, zda žalovaný správně postupoval, když neuložil zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“

13. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro schengenský prostor, nedisponoval. Ze zjištěných skutečností, zejména z žalobcem projevené vůle odcestovat do Spolkové republiky Německo a skutečnosti, že žalobce cestu z Rumunska do Německa vědomě absolvoval v úkrytu a na území schengenského prostoru vstoupil nelegálně, přestože si byl vědom skutečnosti, že ke vstupu potřebuje platný cestovní doklad a vízum, kterými nedisponoval, je zřejmé, že žalobce by se státními orgány nespolečupracoval, skrýval by se a případnému správnímu vyhoštění by se vyhýbal, čímž byly naplněny podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za dané situace je zde rovněž důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolečupracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Nic nenasedčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Žalovaný sám, pak výslovně uvedl, že žádné finanční prostředky kromě 50 Euro nemá a v České republice není nikdo, kdo by mu mohl poskytnout finanční prostředky ve výši odpovídající nákladů jeho správního vyhoštění. Tuto skutečnost žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, a při posouzení věci řádně zhodnotil. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Spolkové republiky Německo. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaný dle soudu postupoval ve věci zcela správně.
14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.
15. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. ledna 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce